

άσημεᾶ ἡ, *Λεξ. Δημητρ.* (λ. *άσημοχόρτι*).

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άσήμι* καὶ τῆς καταλ. -*εᾶ*.

Πόα τραχύφυλλος φυομένη πλησίον ὑδάτων τῆς ὁποίας τὰ φύλλα ξηρά χρησιμεύουν διὰ τὴν διὰ τριβῆς ἀναστύλ-
βωσιν ἀργυρῶν σκευῶν.

άσημείωτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. ἐνιαχ.
άσημείωτος Εὐβ. (Κονίστρ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *άσημείωτος*.

1) Ὁ μὴ σημειωθείς λόγ. σύνηθ.: *Ἀφῆσα τὰ ἔξοδα
άσημείωτα καὶ τώρα δὲν τὰ θυμοῦμαι.* 2) Ὁ μὴ ἔχων
σωματικὸν ἐλάττωμα, ἀρτιμελής *Λεξ. Πρω.*: *Τὸν κακὸν τὸν
ἄνθρωπο ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἀφίνει άσημείωτο.* Συνών. *άση-*
μάδευτος 1 β, ἀντίθ. *σημειωμένος* (ιδ. *σημειώνω*).

άσημένιος ἐπίθ. κοιν. *άσημένιο* Ἀπουλ. *άσημένιε*
Τσακων. *άσ'μένιος* Σκυρ. *άσημένιους* Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Μακεδ. (Σιάτ.) *άσ'μένιους* Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Μακεδ. (Βελβ. Σιάτ.) *άσ'μένιους* βόρ. ιδιῶμ. *άδ'μένιους*
Θεσσ. κ.ά. *άσ'μένιους* Θράκ. *άσ'μέριους* Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) *άδ'μέριους* Θεσσ. *άσουμένιος* Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)
άσημένος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) *άση-*
μένος Α.Ρουμελ. (Καρ.) Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ. Πόντ.
(Κοτύωρ.) Ρόδ. Σύμ. *άσ-σημένος* Χίος (Πυργ.) *άσημένους*
Λυκ. (Λιβύσσ. Μάκρ.) *άσημένες* Πόντ. (Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) *άτσημένιος* Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άσήμι* καὶ τῆς καταλ. -*ένιος*. Ἰδ. ΓΧα-
τζιδ. ΜΝΕ 2, 118. Ἡ λ. παρὰ Δουκ. Ὁ τύπ. *άσημένος*
καὶ μεσν. Ἰδ. Μαχαιρ. 1, 76 (ἐκδ. R Dawkins) «εἶχαν ποί-
σειν τὰ καρτζᾶ άσημένα».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος,
ἀργυροῦς ἐνθ' ἄν.: *Άσημένιος δίσκος.* *Άσημένια ἄλυσίδα.*
Άσημένιο κουμπι-ποτήρι-ρολόι κττ. *Άσημένια ποτήρια-μαχαί-
ρια κττ. κοιν.* *Άσημένη ζῶσι* Καρ. *Άσημένεν καυκὶν* Τραπ.
Άσημένο Παναῖα Κοτύωρ. *Άσημένῳ δαχτυλίδ'* Ὁφ. || Φρ.
Τρώει μ' άσημένια κοντάλια (εἶναι πλούσιος) Ἀθῆν. *Τ'ν ἔκαμι
άσ'μένια τῇ δ'λειᾷ* (ἐκέρδισε τὴν ὑπόθεσιν ἀφοῦ ἐξώδευσε
πολλὰ εἰς δικαστικά καὶ εἰς δῶρα) Βογατσ. || Γνωμ. *Ἡ
ποππαδικὴ εἶνιν άσημένη βρύσι* Λιβύσσ. || Ἀσμ.

Ἡ μοῖρα ποῦ σ' ἐμοίρανε ἀδράχτια εἶχε άσημένα
Πελοπν.

Τὴν Παναγιά τὴν ἔταξα καντήλιν άσημένο
νὰ φέρῃ τὸν πατέρα μου, γιὰ τὸν ἀναμένω

Μεγίστ.

Κι τοῦ σπαθὶ τοῦ διμισκὶ μὶ ν άσημέι' τῇ χούφτα
(ν=τὴν) Σιάτ.

Κι τὰ σιφανουδέματα, | ὦχου, Χριστέ μ' ἀπόθانا,
ἄχ, κ' ἱκεῖνα άσημένα, | πάλ' ἀλλοίμουνον σὶ μένα

Ἀδριανούπ.

Βάνει κατάρτια δροῦτζινα, ἀδένες άσουμένες
Σωζόπ. Ὑπὸ τὸν τύπ. *Άσημένιος* καὶ κύρ. ὄν. Κύνθ. κ.ά. καὶ
θῆλ. *Άσημένια* πολλαχ. *Μένια* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Συνών.
ἀνάργυρος (Π), *ἀργυρένιος*, *ἀργύρεινος*, *ἀργυρί-*
τικός, *ἀργυρὸς* 1, *άσημίτικός*, *άσημός*. 2) Ὁ
οἶονεὶ ἀργυροῦς, ὃ τὸ χρῶμα ἀργύρου ἔχων σύνηθ.: *Άση-*
μένια θάλασσα. *Άσημένα* μαλλιά σύνηθ. || Ἀσμ.

Ἐχασα τὸ λαγαρνί, | ποῦ 'χε τὸ χρυσὸ μαλλί,
τ' άσημένιο κέρατο

ἀγν. τόπ. 3) Μεταφ. ἀγαθός, ἐπὶ ἀνθρώπου Στερελλ.
(Αἰτωλ.): *Εἶνι ἄνθρωπους άσ'μέριους.*

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Ἀργυροῦν νόμισμα Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Λάστ.) Σκυρ. 2) Ρωσικὸν ρούβλιον Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Χαλδ.) 3) Ὑφασμα ἐκ βομβυκίου λευκανθέντος
(διὰ τὸ ἀργυρίζον χρῶμα) Κῶς.

άσήμι τό, *άσήμιν* Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κε-
ρασ. Οἶν. Τραπ.) *άσήμι* κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. (Σίλατ.
Σινασσ.) *άσ-σήμι* Χίος (Καμπιά) *άτσήμι* Χίος (Ἅγιος
Γεώργ. κ.ά.) *άσήνι* Τσακων. *άδήμι* Καππ. *άισήμι* Βιθυν.
άσήμ' Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) *άσήμ'* βόρ.
ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)
άδῆμ' Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *άσήμιον*, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. *άση-*
μον. Καὶ οἱ τύπ. *άσήμιν* καὶ *άσήμι* μεσν. Περὶ τῆς λ. ιδ.
ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 77.

1) Τὸ μέταλλον ἀργυρὸς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ.
(Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.:
Άσήμι νὰ πρίνης, χῶμα νὰ γένεται! (ἀρὰ) Πελοπν. (Λακων.)
|| Φρ. *Άσήμιν καὶ μάλαμαν παιδὶν ἐνι* (πολὺ καλὸ) Κερασ.
|| Ἀσμ.

Ἐνας τοῦ πάει μάλαμα κι ἄλλος τοῦ πάει άσήμι,
ὁ τρίτος ὁ μικρότερος τοῦ πάει τὸ γαιτάνι

Βιθυν.

Τ' ἀμμάθια σου 'ναι δγὸ λογῶ άσήμι καὶ χρυσάφι,
σφάζου γαρδιές, παίρνουν ψυχές, δὲ γάνουνε νισάφι,

Κρήτ.

Άσπρον ἐν' τὸ χαρτί τσ' άσπρο τὸ χιόνι
άσπρο τσαὶ τὸ χαλάζι τσ' άσπροι οἱ κρίνοι
άσπρο τὸ σφόντυλό σου τσ' οἱ βραχιόνιοι,
'ς τὸ πέτ-το σου βαστᾷ δγὸ μῆλα άσήμι

Ἀπουλ. (Στερνάτ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀνδρ. Κρήτ. β)

Τὸ ἀργυροῦν χρῶμα ΚΠαλαμ. Καημοὶ λιμνοθάλ. 104:
Ποίημ.

Ρούγα πλατειά, ἀποπάνω τους πατήστε
πρὸς τῆς μεγάλης θάλασσας τ' άσήμια.

2) Πληθ., ἀργυρᾶ κοσμήματα Ἀνδρ. Πελοπν. (Σου-
δεν.) κ.ά.: Ἀσμ.

Νὰ μπῇ ὁ νγὸς μὲ τ' ἄρματα κ' ἡ νγὰ μὲ τὰ άσήμια
Ἀνδρ.

— *Νύφη, βροντᾶν τ' άσήμια σου καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρως!*
— *Ἐγὼ τ' άσήμια τὰ πετάω, | τοῖς ἀλλαξίξες τοῖς βγάνω*

Σουδεν.

Βαροῦν τ' άσήμια 'ς τὰ βυζιά καὶ τὰ κομπιά 'ς τὰ στήθη
ἀγν. τόπ. 3) Ἀργυροῦν νόμισμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν.
(Κόκκιν. κ.ά.): *Νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ βρῇ τ' άσήμι ἐφέτο, ποιὸς*
θὰ 'ν' ὁ τυχερὸς (ἐνν. τὸ ἀργυροῦν νόμισμα τῆς νυφοκου-
λούρας) Κόκκιν. || Ἀσμ.

Ἐχει τοῦ βιὸ ἀμέτρητον, άσήμι κι λουγάρι

Ζαγόρ.

Δὲ θέλω 'γὼ τ' άσήμια σας μὴδὲ τὸ μάλαμά σας
Πελοπν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Α 1870
«γιατὶ γυρέψειν ἤθελε άσήμι γῇ τορνέσα». Συνών. *άση-*
μοπαράς. 4) Ἐπιθετικ., ἀργυροῦς θῆρ. (Οἶα): Ἀσμ.

Μαλαματένιε μου σταυρὲ κι άσήμι δαχτυλίδι
ὥς πότε θὰ μοῦ κρύβεσαι μέσ' 'ς τὸ πορταλαμίδι;

άσημικὸ τό, *άσημικόν* Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)
άσημικὸ κοιν. *άσημ'κὸ* βόρ. ιδιῶμ. *σημ'κὸ* Μακεδ.
(Βλάστ.) Πληθ. *άσημικά* Τσακων.

Τὸ μεσν. οὐσ. *άσημικό*. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ.
Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 204. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογράφῳ
σημειώματι τοῦ ἔτους 1406. Ἰδ. Byzant. Zeitschr. 6, 545
«εἶτε άσημικά καὶ λαμπριάτικα».

Καθ' ἐνίκ. περιληπτικῶς ἢ κατὰ πληθ., τὰ ἀργυρᾶ κο-
σμήματα ἢ σκευὴ ἐνθ' ἄν.: *Τ' άσημικό της δὲ λέγεται. Κλη-*
ρονόμησε πολλὰ άσημικά. Πούλησε τ' άσημικά του κοιν. Ἐχ'
τ' άσημ'κὸ μὶ τοῦ καντάρ Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ἀσμ.

